

La Comédiathèque

Este vreun autor în sală?

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-
ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Este vreun autor în sală?

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Au trecut șapte ani de când toate teatrele au fost închise din cauza crizei sanitare. Trei presupuși actori ajung pe scenă pentru un casting. Sau poate pentru o lectură publică. Ori chiar pentru premiera spectacolului... Problema este că nu au textul piesei. Autorul încă n-a scris-o. Va trebui să improvizeze...

Distribuție

Alex: actriță (sau actor)

Dani: actor (sau actriță)

Cris: actriță (sau actor)

Gabi: autor (sau autoare)

Cele patru personaje pot fi, fără nicio restricție, bărbați sau femei. În această versiune, Dani și Gabi sunt bărbați, iar Alex și Cris sunt femei.

© La Comédiathèque

Scena este goală. În sală, un loc din primul rând este rezervat, cu o foaie pe care scrie „CRITIC”. Gabi, presupusul critic, sosește ultimul, sprijinindu-se în cârje. Arată destul de rău și pare mai bătrân decât este în realitate. Poate purta o barbă falsă și ochelari. Se așază la locul lui. Alex intră pe scenă din culise. Privește în jur, ezitantă.

Alex – Ei bine... Nu s-au omorât cu decorul... Încă o producție cu buget mic. Numai să le fi rămas bani să plătească actorii... Puteau măcar să ne dea o cafea... (*Observă publicul.*) A, scuzați-mă... Nu știam că e cu public... Îmi pare rău, eu... M-au anunțat abia aseară și... (*Puțin stânjenită*) Se pare că am ajuns prima... În afară de dumneavoastră, bineînțeles... (*O pauză*) Așteptați de mult? Stați liniștiți, ceilalți n-ar trebui să mai întârzie... Sper... (*Continuă să se plimbe pe scenă, încercând să-și găsească o ocupație.*) Dar puteți să continuați să vorbiți între dumneavoastră până atunci... Spectacolul încă n-a început de-a binelea... Nu mă băgați în seamă... Iar eu... o să mă prefac că nu sunteți aici. Adică... exact ca și cum piesa ar fi început deja. Se numește al patrulea perete, știți? Latura pe care se află spectatorii. Așa că ne purtăm ca și cum... în sală n-ar fi nimeni. Știm foarte bine că sunt oameni care ne privesc, doar au plătit pentru asta, dar... Mă rog, dumneavoastră presupun că n-ați plătit... (*Dani intră la rândul lui, dar Alex nu-l vede imediat și o ascultă vorbind singură, puțin surprins.*) E o convenție, asta e. Actorul știe foarte bine că sunt oameni așezați în fața scenei, dar personajul se prefacă că acolo e un perete și evită să se uite la spectatori... Și, evident, să le vorbească. Ca să nu strice... magia teatrului. Iluzia că pe scenă nu sunt doar niște actori care recită un text, ci personaje adevărate cărora li se întâmplă lucruri cu totul și cu totul pasionante. Ca la cinema, dacă preferați. Actorul nu trebuie să se uite în cameră... În teatru e foarte important să respecti convențiile. Nu trebuie să te joci cu ele, altfel... (*Puțin pierdută*) Se prăbușește totul...

Dani – Bună ziua...

Alex tresare ușor.

Alex – Scuzați-mă... nu v-am auzit când ați intrat.

Dani – Nu, nu, eu vă cer scuze... N-am vrut să vă întrerup... Vă repetați textul, presupun.

Alex – Textul meu?

Dani – Textul piesei.

Alex – A, nu, eu...

Dani – Dar aici trebuie să fie, nu?

Alex – Da, da, aici... presupun, dar... deocamdată nu e nimeni. În afară de dumneavoastră și de mine, evident. Și de public...

Dani observă publicul.

Dani – Am înțeles... Deci e un casting... cu public.

Alex – A, deci e un casting?

Dani – Nu asta vi s-a spus?

Alex – Ba da, ba da... Mă rog, mie mi s-a spus mai degrabă că e o lectură, dar... cam tot aia e, nu?

Dani – Da, probabil... (*O pauză*) Numai că... mie nu mi-au dat textul. Dumneavoastră?

Alex – Nu, nici mie.

Dani – Aha...? Pentru că mai devreme v-am auzit... recitând un monolog.

Alex – A, nu, eu... Nu recitam.

Dani – Serios?

Alex – Nu, eu... improvizam.

Dani – Improvizați?

Alex – De fapt, nu... Vorbeam, atât. Cum vorbim în viața de zi cu zi.

Dani – Deci vorbeați singură. Monologați, cum se spune.

Alex – Deloc! Vorbeam... cu publicul.

Dani – Sigur.

O pauză.

Alex – Și după părerea dumneavoastră, când vorbesc așa, pare că recit?

Dani – Nu știu...

Alex – Atunci vă dați seama cum trebuie să fie când chiar recit... Adică... atunci când spun un text, ca la teatru...

Dani – Da...

O pauză.

Alex – Oricum, aș fi preferat să pot citi textul înainte. Nu și dumneavoastră?

Dani – Ba da... și eu.

Alex – În fond... suntem profesioniști, nu?

Dani – Evident...

O pauză.

Alex – Și... câți o să fim?

Dani – Poftim?

Alex – În piesă! Câte personaje are piesa?

Dani – Cel puțin două, oricum.

Alex – Da, firește... Dumneavoastră și cu mine...

O pauză.

Dani – Trei, cred.

Alex – Asta am înțeles și eu. Trei personaje...

Dani – Deci îl mai așteptăm doar pe... al treilea bărbat.

Alex – Sau pe a treia femeie.

Dani – Da... Nu, era doar o aluzie la film.

Alex – E pentru un film? Eu credeam că e vorba de o piesă de teatru...

Dani – Filmul... „Al treilea om”...

Alex – A, da... Filmul... Scuzați-mă, încă nu m-am trezit bine...

Dani – Și eu aș fi băut o cafea.

O tăcere ușor stânjenitoare.

Alex – Presupun că avem întâlnire cu regizorul.

Dani – Îmi imaginez că va fi și autorul.

Alex – Cu siguranță... Măcar la prima lectură a propriei piese.

Dani – Probabil și producătorul. Și vor decide împreună. Pentru distribuție, vreau să spun...

O pauză.

Alex – Credeți că mai sunt și alți candidați? Dacă e un casting...

Dani – Nu știu...

Alex – Eu înțelesesem că astăzi e mai degrabă o lectură.

Dani – Sau poate... au hotărât deja că noi vom juca.

Alex – Probabil i-a impresionat experiența noastră profesională...

Dani – Sau n-au găsit alți candidați...

Cris intră.

Cris – Salut! Am venit pentru lectură.

Alex – Vedeți? E clar că e o lectură!

Cris – Sper că n-am întârziat prea mult...

Dani – Nu, nu, stați liniștită. De altfel, până acum n-am văzut pe nimeni.

Cris – OK... (*Privește în jur și observă spectatorii. E puțin surprinsă, dar rămâne foarte degajată.*) Bună ziua tuturor... Ce faceți? Bine? (*Revenind la cei doi parteneri*) Deci, o să jucăm împreună...

Dani – Așa se pare.

Cris – Super.

O pauză.

Alex – Presupun că nici dumneavoastră nu v-au dat textul.

Cris – Textul? Ăă... nu.

Alex – Poate își spun că așa... vom fi mai spontani.

Cris – Spontani?

Alex – Dacă nu cunoaștem textul dinainte.

Dani – Da, poate...

Cris – Oricum, măcar am scăpat de învățat. Și asta e ceva...

Dani – Dacă ne iau, tot va trebui să-l învățăm la un moment dat.

Alex – Da...

Dani – Textul... Textul piesei...

O pauză.

Cris – Apropo, știți aplicația aia nouă pentru învățat replicile?

Dani – Imparato?

Alex – Ce-i asta?

Cris – Încarci în aplicație textul piesei pe care trebuie să-l înveți și o voce sintetică îți dă replica.

Alex – O voce sintetică?

Dani – O voce artificială...

Alex – Aha...? Nu, nu știam...

Cris – E foarte practică...

Dani – Cu condiția să ai un text de încărcat în aplicație, evident.

Alex – O să vedeți, într-o zi o să-i înlocuiască și pe actori cu roboți cu voci sintetice.

Dani – Asta ar rezolva definitiv problema actorilor care trăiesc din contracte de la un spectacol la altul.

Cris – Iar când spectatorii vor fi înlocuiți de camere web, se rezolvă și problema carantinei.

Alex – Fără actori, fără spectatori... Doar personaje fără trup, jucând în fața camerelor de supraveghere.

Dani – Ca un desen animat la televizor.

Alex – Da... Dar până și personajele din desene animate au un text. Noi, deocamdată...

O pauză.

Cris – Nu știu ce naiba fac...

Dani – Tot or să apară până la urmă.

Alex – Sper...

O pauză.

Cris – Oricum, ce bine e să revenim pe scenă, nu?

Alex – De când așteptam asta... Aproape că nu mai credeam.

Dani – Toate teatrele închise șapte ani... și azi se ridică din nou cortina și se aprind luminile.

Alex – Ca și cum ar răsări, în sfârșit, soarele după o noapte nesfârșită. Suntem în zorii unei zile noi. Poate chiar ai unei noi ere...

Ceilalți doi sunt puțin surprinși de avântul ei liric.

Cris – Da... Deși miroase puțin a închis aici, nu?

Dani – Ca să nu mai vorbim de praf. Puteau măcar să dea cu mătura și să aerisească.

Cris – Să nu găsim cadavre în cabine și vreun schelet în cușca sufleurului...

Scurt moment de neliniște generală.

Alex – Mai există sufleri?

Cris – Și ce să ne sufle? Oricum n-avem text.

O pauză.

Dani – Șapte ani...

Alex – Toate astea vor lăsa urme, dar...

Dani – Mulți n-o să-și mai revină, asta e clar.

Alex – Sute de teatre în faliment, mii de actori fără lucru, zeci de mii de artiști independenți obligați să-și schimbe meseria.

Cris – Deși, evident, nu știu să facă nimic altceva.

Dani – Se pare că teatrul ăsta ar fi chiar singurul care se gândește să redeschidă. Toate celelalte au fost înlocuite de afaceri „esențiale”: magazine de bricolaj, băcăni de lux, pet-shopuri...

Cris – Dar noi suntem aici! Încă în picioare. Abia aștept să începem. Dumneavoastră nu?

Dani – Sigur.

O pauză.

Alex – Știți titlul?

Cris – Titlul?

Alex – Titlul piesei! N-avem textul, dar... măcar titlul îl știm?

Dani – Nu...

Alex – Ne-ar fi dat măcar o idee despre ce e piesa...

Dani – Așa e. Habar n-avem ce urmează să jucăm.

Cris – Eu, una, sincer, nu-mi pasă. Numai să joc...

Dani – A trecut atât de mult timp... Am fi în stare să jucăm orice. De la marii clasici până la... cea mai proastă comedie bulevardieră.

Alex – Da... Numai să ne dea un text... *(Tăcere)* Pentru că acum, sincer... încep să nu mai știu ce să spun.

Cris – Nici eu.

Dani – N-o să putem înșira banalități la nesfârșit. *(Mai încet, arătând discret spre public)* O să înceapă să-și piardă răbdarea...

Cris – De când a început?

Alex – A, dar a început deja?

Cris – Nu, vreau să spun... de cât timp suntem aici?

Dani – Nu știu. Aș zice... vreun sfert de oră, nu?

Cris – Tot e ceva, dar...

O pauză.

Dani – Și când ați intrat, ați văzut pe cineva sau...

Cris – Am văzut doar casiera de la intrare...

Alex – Casiera...

Cris – La început nici nu voia să mă lase să intru... Am crezut că trebuie să-mi cumpăr bilet ca să ajung până aici.

Alex – Și eu la fel. Se pare că n-avem fețe de actori...

Cris – De actori cunoscuți, în orice caz...

Dani – O să vedeți, în curând va trebui să-ți cumperi bilet ca să ai voie să joci la teatru.

Alex – Sau renunțăm la actori și îi punem pe spectatori să joace singuri piesa.

Cris – Ba chiar s-o scrie pe loc, în locul autorului...

O pauză.

Dani – Deci n-am visat... chiar vând bilete la intrare.

Tăcere stânjenitoare.

Cris – Da... Pentru un casting, e cam ciudat...

Alex – Sau chiar pentru o simplă lectură...

O pauză.

Dani – Mă duc să văd...

Cris – Să vedeți ce?

Dani – Casiera, la intrare! O întreb ce se întâmplă. N-o să stăm toată ziua aici să așteptăm ca proștii. Eu am și altceva de făcut. Dumneavoastră nu?

Alex – Ba da, sigur... Și eu...

Cris – OK. Vreți să vin cu dumneavoastră?

Alex – Doar n-o să mă lăsați singură aici! (*Arată spre public*) Cu ei...

Cris – Așa e... mai ales dacă au și plătit.

Dani – Mă duc.

Dani iese. Celelalte două schimbă o privire îngrijorată. Cris se adresează publicului.

Alex – Ne cerem scuze... Ar trebui să înceapă în curând...

Cris – Imediat ce ne dau textul piesei.

Alex – Îmi pare rău că vă facem să vă pierdeți timpul cu spectacolul ăsta... absolut dispensabil.

Cris – Ca să nu spun neesențial...

Alex – Suntem ca dumneavoastră, n-avem de ales... Așteptăm...

O pauză.

Cris – Dumneavoastră aveți altceva de făcut?

Alex – Poftim?

Cris – El a zis... „eu am și altceva de făcut”, iar dumneavoastră ați răspuns „și eu”. Chiar aveți ceva mai bun de făcut decât să fiți aici?

Alex – A...? Ăă... Nu... N-am nimic altceva de făcut. (*O pauză*) Dar dumneavoastră?

Cris – Nu...

Alex – Nici el, probabil. A zis-o și el așa...

O pauză.

Cris – Nu ne cunoaștem, nu? Sau...?

Alex – Nu... De ce? Ar trebui?

Cris – Nu știu... Facem aceeași meserie. Am fi putut să ne cunoaștem. Măcar să ne fi întâlnit pe undeva. Sau chiar... să fi jucat împreună într-o altă piesă.

Alex – Nu, nu cred.

Cris – Ne-am fi amintit.

Alex – Pe de altă parte... șapte ani cu măști pe față. Nu se mai recunoaște nimeni.

Cris – Am uitat cum arată chipul celuilalt.

Alex – Eu însămi, dimineța, abia mă mai recunosc în oglindă.

Tăcere.

Cris – A trecut atât de mult timp de când n-am mai putut practica meseria asta.

Alex – Așa e. Recunosc că uneori...

Cris – Da?

Alex – Uneori mă întreb dacă mai știu.

Cris – Să joci teatru... e ca sexul. Nu se uită.

Alex – Sexul?

Cris – Sau mersul pe bicicletă, dacă preferați...

Alex – Nu știu...

Cris – Ce anume?

Alex – Nu știu dacă se uită sau nu... Eu n-am mers niciodată pe bicicletă.

Cris (surprinsă) – Nu știți să mergeți pe bicicletă?

Alex – Nu... dumneavoastră?

O pauză.

Cris – Nici eu.

Alex – Mă rog, nu cred că ni se cere să știm să mergem pe bicicletă ca să jucăm în piesa asta...

Cris – Probabil că nu...

Alex – Ar fi precizat, nu? Sunt foarte rare piesele în care se merge cu bicicleta pe scenă.

Cris – Iar cele în care se face sex sunt și mai rare.

Alex – În orice caz, eu n-am văzut așa ceva...

O pauză.

Cris – Dar să înotați știți?

Alex – Credeți că trebuie să știm să înotăm?

Cris – Nu, nu, am zis și eu așa.

Alex – De ce ar trebui să știm să înotăm?

Cris – Nu știu... Ca să nu ne înecăm...

Alex – Dumneavoastră știți să înotați?

Cris preferă să nu răspundă.

Cris – Și autorul, știți cine este?

Alex – Ce autor?

Cris – Autorul piesei! Piesa pe care o jucăm acum...

Alex îi aruncă o privire neliniștită. Dani revine.

Alex – Ei?

Dani – Ei... suntem într-o belea.

Cris – Ce s-a întâmplat?

Dani – Mai bine v-ați așeza.

Cris – Ne-am așeza, dar n-avem scaune.

Alex – Ați văzut casiera?

Cris – Ce v-a spus?

Dani – Nimic...

Alex – Nimic?

Dani – Casiera a plecat... cu casa cu tot. Mă rog, cu încasările.

Cris – A plecat? Fără să ne spună nimic?

Dani ridică o foaie.

Dani – Ne-a lăsat asta.

Cris – Textul piesei?

Alex – O singură pagină?

Dani – Nu e textul piesei. E un mesaj. Pentru noi. Tocmai l-am citit...

Cris – Vă ascultăm...

Dani – E vorba de un spectacol a cărui premieră trebuia să aibă loc acum șapte ani.

Alex – Chiar înainte să se închidă toate teatrele și toți actorii să rămână fără lucru...

Cris – Iar toți cei din cultură să fie obligați să se recalifice în agricultură...

Alex – Și?

Dani – Între timp, producătorul spectacolului a dat faliment, ca mulți alții.

Cris – La naiba...

Alex – Dar textul piesei ni-l dau? Pentru lectură...

Dani – Aici lucrurile se complică puțin.

Cris – Se complică? Pentru cine?

Dani – Acum șapte ani, cum închiderea teatrelor era deja anunțată, autorul nu s-a grăbit deloc să scrie piesa...

Alex – Bine, dar acum a terminat-o...

Cris – În șapte ani, chiar și fără grabă, tot avea timp berechet, nu?

Dani – Știți cum sunt autorii... De obicei nu se omoară cu munca. Iar dacă nici nu mai au presiunea termenului...

Alex – Totuși... Ce lipsă de profesionalism.

Dani – Nici pentru el n-a fost ușor în toți anii ăștia... Fără spectacole, fără drepturi de autor...

Cris – Și?

Dani – Până la urmă a căzut în depresie.

Alex – Deci nu vine?

Dani – Din câte se știe, ar fi încă într-un centru de recuperare, nu se știe exact unde.

Cris – Un centru de recuperare... În orice caz, nu scrisul piesei ăștea l-a epuizat.

Alex – Dar e absurd! De ce să chemi actori la un casting?

Cris – Și mai ales... de ce ne-au ales tocmai pe noi?

Dani – A trecut timpul... Cei trei actori distribuiți inițial n-au mai fost disponibili.

Alex – Adică... au alte angajamente?

Dani – Dacă vrei... Unul s-a înrolat în armată, al doilea e la închisoare, iar al treilea se pare că s-a sinucis.

Alex – Am înțeles, schimbare de distribuție în ultimul moment. Până aici, nimic chiar ieșit din comun...

Alex – Întrebarea e... de ce ne-au chemat, dacă n-au nimic să ne dea de jucat?

Cris – Sau măcar de citit?

Dani (foarte serios) – Aici o să râdeți.

Alex – Mă tem de ce e mai rău.

Dani – Nu suntem aici pentru o lectură...

Cris – Atunci pentru ce suntem aici?

Dani – Suntem aici pentru premieră!

Celelalte două rămân uluite.

Alex – Premiera?

Cris – E o glumă?

Alex – Dar de ce au păstrat data premierei dacă piesa nici măcar nu e scrisă?

Dani – Până în ultima clipă, producătorul a sperat că autorul îi va da textul la timp. Așa că au vândut biletele...

Alex – E o nebunie!

Cris – La propriu, dacă autorul e internat la psihiatrie.

Dani – Când și-au dat seama că autorul n-o să scrie niciodată piesa, era prea târziu.

Cris – Puteau să anuleze! Și să dea banii înapoi!

Dani – Se pare că producătorul a preferat să încaseze banii și să dispară...

Alex – Dar tot vine, nu?

Dani – Puțin probabil... A fugit în Elveția ca să scape de creditorii...

Tăcere.

Cris – Și acum ce facem?

Dani – Păi... va trebui să umplem timpul...

Alex – Să umplem timpul? Ne cheamă la lectura unei piese care încă nu e scrisă. Ne spun că, de fapt, e premiera, iar noi trebuie să umplem timpul?

Cris – Eu zic să plecăm!

Dani – Și asta... mă tem că va fi destul de greu.

Alex – De ce?

Dani – Casiera a șters-o și a încuiat ușa după ea. Suntem cu toții blocați în teatrul ăsta până la sfârșitul reprezentației.

Alex – Ce reprezentație? Care reprezentație?

Dani – Toți oamenii ăștia și-au plătit biletele. Iar casiera a fugit cu încasările. Dacă nu găsim ceva să le jucăm, ne linșează...

Privesc neliniștiți spre spectatori.

Alex – Am impresia că deja se uită cam urât la noi...

Neliniște generală.

Cris – Ceva de jucat? Dar ce? Dacă n-avem textul piesei!

Dani – Atunci nu ne rămâne decât să-l inventăm...

O pauză.

Cris – Să fii autor e o meserie... Ce-am putea inventa?

Dani – Nu știu.

Alex – Atunci improvizăm?

Cris – Și improvizația e o meserie! Ați mai improvizat vreodată?

Dani – Nu...

Alex – Pe de altă parte, în viață asta facem tot timpul, nu? Improvizăm.

Dani – Da, dar nu e neapărat interesant. Oamenii nu-și cumpără bilet la teatru ca să audă trei necunoscuți vorbind despre vreme.

Cris – Trebuie să găsim ceva de jucat, și repede... (Către Alex) Dumneavoastră aveți vreo idee?

Tăcere. Alex pare absentă. Ceilalți doi schimbă o privire stânjenită, apoi se întorc din nou spre ea, așteptând un răspuns. În cele din urmă, Cris repetă întrebarea.

Cris – Aveți vreo idee?

Tăcere.

Alex – Îmi pare rău, am un gol...

Cris – Un gol?

Alex – Un gol de memorie! Li se întâmplă și celor mai buni, nu?

Dani – Cum să aveți un gol de memorie... dacă n-avem text?

Alex – A, da, așa e, aveți dreptate...

Dani – Păi da.

Alex – Atunci pot să spun orice?

Cris – Cam asta faceți de la început, nu?

Alex – Chiar pot să spun tot ce-mi trece prin cap?

Ceialalți doi par puțin îngrijorați. Dani se întoarce spre public.

Dani – Uitați-vă la ei... Sunt sigur că se întreabă dacă toate astea sunt deja scrise...

Alex – Dacă eu chiar am un gol de memorie...

Dani – Dacă improvizăm...

Cris – Sau dacă suntem cu adevărat în rahat...

O pauză.

Dani – Bun, dacă am începe prin a ne prezenta...

Alex – La ce bun?

Dani – Să vedem dacă în viețile noastre există ceva ce-am putea folosi ca subiect pentru o piesă.

Cris – Înțeleg... Ceva... din care să pornească o situație.

Dani – De comedie sau de tragedie, nu contează.

Cris – Bine...

Alex – Cine începe?

Se privesc cu neîncredere.

Dani – Știu, seamănă puțin cu o ședință a Alcoolicilor Anonimi...

Cris – Atunci să-i spunem Actorii Anonimi... Având în vedere cât de cunoscuți suntem în meserie...

Dani se întoarce spre Alex.

Dani – Vreți să începeți?

Alex – OK... Mă cheamă Alex.

Dani – Dani.

Cris – Cris.

Tăcere.

Dani – Și în afară de asta...?

Alex – Nu știu... Ce vreți să aflați?

Dani – Dacă nu vreți să vorbiți despre dumneavoastră, vorbiți-ne despre meserie.

Alex – Meseria mea?

Dani – Meseria de actriță...

O nouă tăcere.

Cris – Apropo de meserie...

Alex – Ce?

Cris – Trebuie să vă mărturisesc ceva.

Dani – Vă ascultăm...

Cris – De fapt... nu sunt chiar actriță.

Alex – A, nu?

Cris – Să spunem că... mi-am umflat puțin CV-ul. Și cum în ziua de azi nu mai vrea aproape nimeni să se facă actor... Se pare că n-au fost foarte pretențioși cu candidații.

Dani – Înțeleg...

Cris – Dar dumneavoastră?

Dani – La fel.

Cris se întoarce spre Alex.

Alex – În cazul meu, recunosc că... am făcut ceva mai mult decât să-mi umflu CV-ul.

Dani – Adică?

Alex – N-am făcut teatru niciodată în viața mea. Dar dumneavoastră?

Cris – E prima dată când urc pe o scenă.

Dani – Și eu.

O pauză.

Dani – Deci, dacă rezumăm, nimeni de aici nu e actor și n-avem nici text de jucat...

Cris – Imediat o să descoperim că nici oamenii din sală nu sunt spectatori...

Alex – Dacă nu sunt spectatori... atunci ce sunt?

Dani – Nu știu... De șapte ani nu mai merge nimeni la teatru...

Cris – Nici înainte nu mergeau prea mulți...

Dani – Poate sunt unul sau doi spectatori adevărați, care se vor recunoaște, iar restul sunt figuranți...

Cris – Sau chiar manechine gonflabile, ca prin platourile de televiziune.

Tăcere.

Cris – Nu o luăm puțin razna?

Alex – Ba da, începe să devină chiar puțin înfricoșător.

Dani – Bine, atunci să pornim mai degrabă de la viețile noastre. Dacă nici dumneavoastră nu sunteți actori, așa cum nici eu nu sunt, înseamnă că aveți o meserie adevărată. Cu ce vă ocupați?

Tăcere stânjenitoare.

Cris – Nici înainte nu făceam mare lucru... iar cu criza asta sanitară, și mai puțin.

Alex – Eu am avut mereu probleme să-mi găsesc de lucru. Chiar și la teatru... Dumneavoastră?

Dani – Nici eu nu făceam ceva foarte interesant.

Alex – Sunteți căsătoriți?

Cris – Nu.

Alex – Copii?

Dani – Nici eu.

Alex – Familie? Prieteni?

Tăcere.

Cris – Ce fel de piesă am putea inventa cu trei oameni care nu fac nimic în viață, n-au relații sociale și nici viață sexuală?

Dani – Dacă am bea ceva, poate ne-ar veni inspirația.

Alex – Da, se spune că majoritatea scriitorilor sunt alcoolici.

Cris – Din păcate, asta nu înseamnă că toți alcoolicii sunt scriitori.

Dani – Parcă am văzut niște sticle în culise.

Se duce să aducă o sticlă de vin, una de whisky și niște pahare.

Cris – Eu aș prefera vin. Mulțumesc.

Alex – Whisky. Chiar am nevoie.

Dani le servește și își toarnă și el vin roșu. Beau.

Cris – Feteasca Neagră asta are un gust ciudat.

Dani – E sirop de căpșuni. Dar whisky-ul?

Alex – Suc de mere.

Cris – Suntem la teatru... Totul e fals...

Dani – Da... Începând cu noi...

Alex – Falși?

Cris – Nu suntem actori adevărați...

Dani – Nu ne cunoaște nimeni.

Alex – Nici noi nu cunoaștem pe nimeni.

Cris – Atunci cine suntem?

Dani – Trei personaje în căutarea unui autor?

Alex – În piesa lui Pirandello sunt șase.

Cris – Înseamnă că a noastră e o producție cu buget redus.

Dani – Mai degrabă o producție în faliment.

Alex – Tot nu ne spune ce-am putea juca...

Cris mai ia o înghițitură și se strâmbă.

Cris – Nu cunosc niciun scriitor care să-și fi găsit inspirația în sirop de căpșuni...

O pauză.

Alex – Dacă stăm să ne gândim, situația noastră e destul de comică...

Dani – Ce situație?

Alex – Niște actori care nu sunt actori...

Cris – Care trebuie să improvizeze o piesă chiar în ziua premierei, pentru că n-au text.

Alex – Nu e chiar banal, nu?

Dani – Da...

Cris – Atunci înseamnă că jucăm deja piesa, fără să știm?

Alex – De ce nu?

Dani – Mai rămâne să aflăm ce se întâmplă după.

Alex – Da, exact asta e problema...

O pauză.

Cris – Și dacă i-am întreba pe ei?

Dani – Pe cine?

Cris – Pe spectatori!

Alex – Poate e cineva în sală care a mai văzut piesa și ne poate spune cum se termină...

Dani – Cum s-o fi văzut, dacă asta e premiera?

Alex – A, da, corect...

Dani – Și mai ales dacă piesa nici nu e scrisă.

O pauză.

Alex – Dar n-a fost premiera și ieri?

Dani – Poate... dar nu erau aceiași spectatori...

Cris – Așa e... nimeni n-ar fi atât de nebun încât să vadă spectacolul ăsta de două ori.

Alex – Doar ca să verifice dacă, în improvizația asta totală, spunem de fiecare dată exact aceleași lucruri.

Tăcere.

Cris – Bine, nu știu... Dacă spectacolul ăsta e chiar un naufragiu, poate ei au o idee mai bună.

Alex – O idee de ce?

Cris – De piesă!

O pauză.

Alex – Să-i întrebăm pe spectatori dacă n-au o idee mai bună decât spectacolul jalnic pe care li-l jucăm? Chiar credeți că putem face asta?

Dani – Nici măcar n-ar trebui să le vorbim în timpul reprezentației.

Alex – Teoretic, trebuie să ne prefacem că nici nu există. Se numește al patrulea perete...

Cris – O să ne mai bateți mult la cap cu al patrulea perete? Cui îi mai pasă acum?

Alex – Da, dar... dacă nici convențiile teatrale nu le mai respectăm...

Cris – Spectacolul pe viu a murit acum șapte ani! Iar noi... noi suntem niște morți-vii! Tot n-ați înțeles?

Alex – Bine, nu e nevoie să vă enervați... Putem rămâne civilizați, totuși...

Cris – Scuzați-mă, cred că suntem cu toții puțin tensionați...

Dani – E adevărat că ne confruntăm cu o situație complet fără precedent.

Cris – Și la situații fără precedent, soluții fără precedent...

Dani – Până la urmă, cine știe, poate e vreun autor în sală...

Alex – Putem măcar să întrebăm...

Cris – Este vreun autor în sală?

Privesc prin sală. Dacă se manifestă vreun spectator, fie el autor sau nu, actorii îl examinează cu un aer îndoielnic, iar replica următoare rămâne neschimbată.

Cris – Măcar... ar trebui să găsim pe cineva care pare să aibă puțină imaginație...

Alex – Nu pare deloc ușor...

Dani (arătând spre un spectator) – De ce nu el...? Domnule? A, scuzați-mă că v-am trezit...

Alex (arătând spre alt spectator) – Sau ea...?

Dani – Măcar nu doarme, dar... nici prea trează nu pare.

Cris se adresează unui al treilea spectator, care face parte din distribuție: presupusul critic.

Cris – Domnule?

Gabi – Eu?

Cris – Da, dumneavoastră. Aveți vreo idee?

Gabi – O idee? Nu...

Cris – Veniți, vă rog.

Gabi – A, nu... vă asigur, n-am deloc imaginație.

Dani – Nu ne puteți lăsa baltă!

Alex – Veniți cu noi, nu fiți timid.

Cris – Stați liniștit, nici noi nu suntem actori.

Gabi – Bine...

Gabi se ridică sprijinindu-se în cârje. Evident, îi este foarte greu să urce pe scenă. Cris îl ajută puțin, iar Gabi reușește cu dificultate să se cațere pe scenă.

Dani – Vă mulțumim că ați acceptat cu atâta entuziasm să participați la scrierea pe loc a piesei pe care o jucăm chiar acum în fața dumneavoastră. Ne salvați viața...

Cei trei actori îl privesc pe Gabi cu un amestec de speranță și scepticism. Așteaptă o clipă să spună ceva, dar degeaba. Arată destul de rău.

Cris – Da, cred că aici am tras lozul cel mare...

Alex – N-ar fi mai bine să-l așezăm? Abia se ține pe picioare...

Cris – Tot n-avem scaune.

Alex – Vreți să vă așezați, domnule?

Gabi privește în jur, puțin neliniștit.

Gabi – Poftim?

Alex – Și pe deasupra e surd tun... Vreți să vă așezați?

Cris – Dumneavoastră sunteți surdă! V-am spus că n-avem scaune!

Gabi – Să mă așez? A... nu, mulțumesc. Oricum nu stau mult.

Dani – Vă rog, nu ne lăsați baltă. Cred că ați înțeles cât de gravă e situația.

Gabi – Da...

Alex – Și ne-ați putea ajuta?

Gabi – Aș vrea, dar... cum?

Cris – Pentru început... ce fel de piese vă plac să vedeți la teatru?

Gabi – Mai degrabă ceva amuzant.

Dani – Bine... O comedie, deci. Și ce vă face să râdeți, în general?

Gabi – De unde să știu? Dacă aș ști dinainte ce mă va face să râd, n-ar mai fi amuzant, nu?

Cris – Uite că am dat peste un intelectual...

Dani – Dacă ar trebui să scrieți o comedie, despre ce ați scrie?

Gabi – Despre ce?

Alex – Sau despre cine? Despre soacra dumneavoastră, de exemplu?

Gabi – Soacra mea? De ce aș scrie despre soacra mea?

Alex – Soacra e un personaj clasic al comediei boulevardiere. Se pare că o soacră stârnește mereu râsul. Cel puțin la teatru...

Gabi – Pe a mea a lovit-o o ambulanță. Credeți că asta poate face pe cineva să râdă... în afară de mine?

Cris – Depinde cum povestiți...

Dani – Se pare că nu doar picioarele îi fac probleme. Nu pare să aibă toate țițele pe casă...

Gabi – Ascultați, eu când vin la teatru vin să mă distrez... Iar dumneavoastră îmi cereți să scriu piesa în locul autorului.

Cris – De ce nu?

Gabi – Nu spectatorii trebuie să scrie piesa pe care au venit s-o vadă! De ce să n-o și joace tot ei, atunci?

Alex – Recunoașteți că până acum nu prea s-a făcut!

Gabi – Dacă e teatru de avangardă...

Dani – Aveți dreptate... După șapte ani de închidere, mai degrabă ar fi teatru de ariergardă.

Gabi – Pot să mă întorc la locul meu acum?

O pauză.

Cris – Și acum toată lumea se întreabă dacă idiotul ăsta e un spectator adevărat... sau dacă face parte din distribuție.

Dani – Dacă improvizează sau își spune textul.

Alex – Dar, până la urmă, în viață știm vreodată cu adevărat dacă improvizăm sau dacă tot ce spunem e deja scris undeva...?

Gabi – Vai de mine... Să nu devină prea filozofic. (*Arată spre spectatori*) Uitați-vă, îi pierdeți deja...

Dani – Bun, să revenim la ceva mai ușor. Apropo, spuneți-mi, ce vi s-a întâmplat? O căzătură urâtă?

Alex – Chiar credeți că o să-i facem să râdă cu o căzătură urâtă?

Cris – Cu una urâtă, poate nu. Dar o poantă bună la finalul unei povești face mereu lumea să râdă, nu?

Gabi – Am încercat să mă sinucid aruncându-mă pe fereastra spitalului.

Dani – A, da... Nu sunt sigur că aici... E greu să faci lumea să râdă cu sinuciderea.

Gabi – Cum eram doar la etajul întâi și am ricoșat pe acoperișul ambulanței, mi-am scrântit doar glezna.

Cris – Totuși, asta e destul de amuzant, nu?

Gabi – Vi se pare?

Dani – Și pentru ce erai internat, mai exact?

Gabi – Nu eram internat! Venisem s-o vizitez pe soacră-mea.

Alex – Credeam că a murit...

Gabi – Am spus că a lovit-o o ambulanță, nu că a murit! Nu prea sunteți iuți la minte, nu? Nu mă mir că nu sunteți în stare să găsiți o idee pentru piesa dumneavoastră...

Cris – Începe să mă scoată din sărite. Și pe dumneavoastră?

Dani – Și... de ce ați vrut să vă luați viața? Dacă nu e prea indiscret...

Gabi – E o poveste lungă.

Alex – Perfect! Tocmai o poveste căutăm!

Gabi – Ei bine, imaginați-vă că soacră-mea tocmai îmi spusese...

Se aude un pârlăit, urmat de o voce înregistrată. Este vocea lui Gabi, dar greu de recunoscut.

Voce din off – Bună seara tuturor. Sunt Gabi Marinescu, autorul acestei piese pe care n-am avut curajul s-o scriu. Dacă auziți mesajul ăsta, înseamnă că ați trecut de jumătatea spectacolului fără să fiți linșați... Felicitări! Din păcate, nu pot fi cu dumneavoastră în seara asta, dar țineți-vă tare: sunt alături de dumneavoastră cu tot sufletul... Iar acum, doamnelor și domnilor, cinci minute de pauză. *(Mai încet)* Măcar mai câștigăm cinci minute...

Un nou pârâit și mesajul se încheie.

Alex – Pauză? Nu era în program...

Dani – Dacă-i lăsăm să iasă din sală, nu mai vine nimeni înapoi, clar.

Alex – Atunci ce facem?

Cris – Improvizăm...

Cris scoate din buzunar un pistol de jucărie, atât de prost imitat încât e evident că nu e adevărat. Poate fi și un pistol cu săgeți.

Alex – Dar...

Cris – Doamnelor și domnilor, vă rugăm să rămâneți pe loc. Nimeni nu mișcă.

Moment de ezitare.

Dani – Asta nu mai e reprezentație, e luare de ostatici...

Gabi – Se cam vede că e fals, nu?

Cris lasă arma în jos.

Cris – Suntem la teatru! Totul e fals...

Dani – În afară de bilete...

Gabi – Scuzați-mă, dar... mai durează mult comedia asta?

Ceilalți trei se uită la ceas.

Alex – Stați liniștit, greul a trecut.

Gabi – Eu trebuie să ajung acasă înainte de ora de stingere.

Dani – Credeam că s-au terminat restricțiile de noapte.

Gabi – Da... dar soacră-mea a hotărât s-o prelungească până la noi ordine. Doar pentru mine... Ei?

Alex – Aș zice... încă vreo jumătate de oră. Ca publicul să aibă totuși impresia că și-a scos banii pe bilet.

Cris – Presimt că va fi cea mai lungă jumătate de oră din viața mea...

Dani – Unde rămăseserăm...? A, da, ne povesteți despre tentativa de sinucidere. Eșuată, deci...

Gabi – Da... Am ratat totul în viață. Până și sinuciderea... Asta îmi spune mereu soacră-mea...

Cris – Tot cred că se poate face ceva cu soacra asta, nu?

Gabi – Era a doua tentativă...

Alex – Știți vorba aia?

Gabi – Care?

Alex – A treia oară e cu noroc! Sunt sigură că data viitoare o să vă iasă... (*Ceialți îi aruncă priviri dezaprobatore.*) Adică... vreau să spun... există mereu o lumină la capătul tunelului, nu?

Gabi – Da... Cică după ce mori.

Cris – Și prima dată v-ați aruncat de la parter sau...?

Gabi – Prima dată am ales gazul... numai că mi-l tăiaseră cu o zi înainte.

Alex – E de-a dreptul inuman. Să tai gazul fără avertisment unor oameni sărmani care nu mai au alt mijloc să-și pună capăt zilelor...

Dani – Și cu ce vă ocupați, de fapt? Pentru că e ciudat... chipul dumneavoastră îmi pare cunoscut... și vocea parcă am mai auzit-o.

Cris – Da, și mie... Parcă am mai auzit vocea asta undeva...

Alex – La teatru, poate?

Gabi – E posibil, sunt... mă rog, eram...

Cris – Da?

Gabi – Critic de teatru.

Alex – Critic?

Gabi – De șapte ani n-am mai avut ocazia să-mi practic meseria, dar...

Dani – Și ați venit să faceți cronica spectacolului ăsta?

Gabi – Pentru asta ar trebui mai întâi ca piesa să fie scrisă, nu?

Cris – Da, evident...

Dani – Deci, de fapt, singurul profesionist de aici sunteți dumneavoastră?

Gabi – Știți... când ajungi critic, de obicei e pentru că nu știi să faci altceva.

Cris – Totuși... După atâtea piese proaste pe care le-ați criticat, probabil știți cum se scrie una bună, nu?

Alex – Așa e. Dacă îl pui chiar pe critic să scrie piesa, e mult mai sigur.

Gabi – Bun, eu cred că vă las acum. Să mă chemați când aveți un spectacol adevărat de propus...

Încearcă să plece, înaintând cu greu în cârje. Dani îi taie calea.

Dani – Nici vorbă!

Gabi – Poftim?

Dani – Percheziționați-l!

Alex – Ce v-a apucat?

Dani – Sunt sigur că minte. Vreau să-i văd actele.

Gabi – Dar...

Dani ia pistolul din mâna lui Cris și îl îndreaptă spre Gabi.

Dani – Îmi dați actele sau nu?

Gabi – Bine, poftiți.

Îi întinde cartea de identitate. Dani o ia și o examinează.

Dani – Gabi Marinescu... Știam eu...

Alex – Gabi Marinescu?

Dani – E autorul piesei ăsteia, care încă nu e scrisă.

Cris – Sigur... Era vocea lui în mesajul înregistrat!

Alex – Și mai are și tupeul să vină să asiste la naufragiul nostru!

Cris – Criminalul se întoarce mereu la locul crimei.

Dani – Iar autorul vine mereu la premiera piesei lui.

Alex – Chiar și atunci când n-a avut curaj s-o scrie.

Gabi își lasă cârjele să cadă, își scoate eventuala barbă falsă și ochelarii și începe să meargă normal, brusc în deplină formă. Pare un cu totul alt personaj, mai tânăr.

Gabi – OK, recunosc, e vina mea... mă rog, aproape.

Cris – Aproape? Dați-ne un singur motiv să nu vă spânzurăm chiar acum de cortina scenei.

Gabi – Toate teatrele au fost închise șapte ani! Credeam că piesa nu se va juca niciodată! Atunci la ce bun s-o scriu?

Dani – Oricum, rămâneți cu noi. Dacă publicul ne linșează, vă spânzură și pe dumneavoastră odată cu noi.

Cris – Dar poate aveți vreo idee să ne scoateți de aici? Dumneavoastră sunteți autorul, până la urmă... Meseria dumneavoastră e să aveți idei, nu?

Gabi – Dacă vi se pare că ideile vin așa, la comandă...

Dani – Deci n-aveți niciuna?

Gabi – Nici măcar una.

Alex – Ce pacoste...

Dani – Atunci ce propuneți?

Gabi – Nu știu... O creație colectivă?

Cris – Ce-i aia?

Gabi – Era foarte la modă și acum șapte ani. Fără autor. Uneori chiar fără regizor. Toată lumea contribuie la scrierea piesei: actorii, tehnicienii, regizorul tehnic, sufleurul... Până și casiera și plasatoarele.

Cris – Și care-i avantajul?

Gabi – Principalul? Economisești drepturile de autor...

Alex – Și funcționează?

Gabi – Nu prea des, dar... se mai întâmplă.

Dani – Nu sună prea promițător.

Gabi – Aveți încredere în mine sau nu?

Cris – Nu. Dar avem de ales?

Gabi – Mă duc să caut hârtie și un creion ca să notez ideile fiecăruia și ne apucăm imediat, bine? Și profit să pun asta undeva... Se poate întâmpla un accident cât ai clipi...

Ia pistolul din mâna lui Dani și iese. Ceilalți trei se privesc neliniștiți. Tăcere.

Alex – Credeți că se mai întoarce?

Dani – N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece...

Cris – Mă duc să văd dacă nu profită ca s-o șteargă pe furiș...

Alex – E înarmat, nu știu dacă e prea prudent...

Cris – Credeți că ar putea să ne omoare?

Alex – N-ar fi prima dată când un autor scapă de personaje după ce își dă seama că nu știe ce să facă cu ele...

Dani se pregătește să iasă când se aud, ca la începutul unui spectacol, mai multe lovituri rapide de baston în podea, urmate de trei lovituri mai rare. Se aud prima și a doua. A treia este o detunătură. Ceilalți trei rămân înmărmuriți.

Alex – Asta a sunat a împușcătură, nu?

Cris – Mă duc.

Dani – Vin cu dumneavoastră.

Ies.

Alex – Dumnezeu... Poate ar fi mai bine să plec și eu cât timp nu sunt aici... Și vă sfătuiesc să faceți la fel.

Începe să se îndepărteze, dar drumul îi este blocat de ceilalți doi, care revin purtând presupusul cadavru al lui Gabi.

Alex – Ce-i asta?

Dani – Autorul.

Alex – Nu pare prea bine...

Cris – E mort.

Alex – Dar ce s-a întâmplat?

Dani arată pistolul pe care Gabi îl ține încă în mână.

Dani – Se pare că s-a împușcat în cap.

Cris – Ați avut dreptate... A treia tentativă chiar a fost cu noroc...

Alex – Stai puțin, asta e în piesă sau...?

Dani – Sincer, nici eu nu mai știu.

Alex – Și sunteți siguri că e mort?

Cris – S-a împușcat, v-am spus!

Alex – Nu știu cine urmează... Spectacolul ăsta seamănă din ce în ce mai mult cu o sinucidere colectivă...

Alex examinează arma.

Alex – E un pistol de recuzită. E din plastic...

Dani examinează rana, pune degetul pe tâmpla acoperită de o pastă roșie, apoi își duce degetul la gură.

Dani – E gem de zmeură...

Alex se apropie și repetă aceleași gesturi.

Alex – Eu aș zice mai degrabă de vișine...

Dani – Deci nu e mort cu adevărat.

Cris – La teatru, cât timp faci pe mortul, ești mort.

Dani – Atunci cine scrie piesa?

Tăcere.

Alex – Nu putem să-l readucem la viață?

Cris – Poate cu puțin whisky...

Alex – E suc de mere.

Dani – Dar nici el nu e mort cu adevărat.

Dani îi dă să bea direct din sticlă. Gabi își revine.

Gabi – Ce se întâmplă? Unde sunt?

Cris – Pe scenă. Jucați într-o piesă pe care încă n-ați scris-o.

Alex – Publicul e aici și așteaptă să spunem, în sfârșit, ceva interesant.

Gabi pare îngrozit.

Gabi – E un coșmar...

Dani – Chiar așa...

Gabi se ridică și se adresează publicului.

Gabi – Îmi pare rău, știu că e o piesă foarte proastă. Probabil cea mai proastă din cariera mea...

Alex – Se mai poate numi asta piesă...?

Gabi – Încercați să mă înțelegeți și pe mine. Șapte ani... Credeam că spectacolul pe viu murise definitiv.

Alex – Dar nu. Renaște încă o dată din propria cenușă.

Gabi – Teatrul, poate. Dar eu... mă tem că nu mai am nimic de spus...

Cris – Hai, lăsați-ne cu dramele dumneavoastră! Noi încercăm să ne salvăm pielea. Și fără o poveste bună, nici măcar nu existăm!

Gabi – Îmi pare rău... Acum, pe loc, nu-mi vine nimic...

Dani – Dacă nu mai aveți inspirație... măcar explicați-ne cum se scrie o piesă și ne descurcăm noi!

Gabi – Nu e o rețetă de bucătărie! Gen... cum să-ți iasă maioneza.

Cris – Tot trebuie să existe câteva secrete de meserie pe care ni le puteți spune.

Gabi – Se spune că, pentru a scrie o piesă bună, trebuie doar să-ți lași personajele să vorbească...

Cris – Dar...?

Gabi – Mai trebuie și ca personajele să fie interesante! Iar dumneavoastră sunteți complet lipsiți de substanță...

Cris – Acum tot noi o să fim de vină... Își ia una dacă mai continuă așa.

Alex – Deci asta suntem... personaje fără autor...

Dani – Creaturi fără creator.

Cris – Măcar suntem liberi.

Dani – Da... dar va trebui să ne găsim singuri un motiv să existăm, dacă vrem să rămânem în viață.

Alex – Cam ca omenirea, până la urmă: orfană de creatorul ei, condamnată să se creeze singură... și fără să știe ce să facă cu libertatea.

Gabi – Aveți dreptate... Viața e un teatru... Dumnezeu a murit... iar eu însumi nu mă simt prea bine.

O pauză. Privirile li se întâlnesc.

Alex – Credeți că asta ar putea fi ideea piesei?

Cris – Trei actori chemați la lectura unei piese care încă trebuie scrisă...

Gabi – Da, de ce nu...? Cred că avem începutul a ceva...

Alex – Deci gata, începe?

Dani – Eu aș zice mai degrabă că se termină, nu?

Cris – Să spunem că e sfârșitul începutului.

Alex – Sau începutul sfârșitului...

Gabi – Bun... Atunci nu mai aveți nevoie de mine?

Dani – Puteți rămâne să luați notițe...

Gabi scoate din buzunar un carnetel și un creion și se pregătește să scrie.

Alex – Presimt că o să fie un triumf.

Cris – Sau un fiasco, nu contează. Numai să jucăm!

Alex – Șapte ani de antract... Fără teatre, fără actori, fără autori...

Cris – Dar spectacolul continuă.

Gabi – Cât timp vor exista spectatori!

Întuneric.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită